

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-600/23

**Royal Football Club Seraing
przeciwko
Fédération internationale de football association (FIFA) i in.**

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (sąd kasacyjny, Belgia)]

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 sierpnia 2025 r.

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 19 ust. 1 TUE – Obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego – Możliwość skorzystania z arbitrażu – Arbitraż pomiędzy jednostkami – Arbitraż narzucony – Decyzja organu międzynarodowej federacji sportowej nakładająca karę – Orzeczenie Sportowego Sądu Arbitrażowego (CAS) utrzymane w mocy orzeczeniem sądu państwa trzeciego – Środek zaskarżenia od orzeczenia arbitrażowego – Uregulowania krajowe nadające temu orzeczeniu arbitrażowemu powagę rzeczy osądzonej między stronami i moc dowodową w stosunku do osób trzecich – Uprawnienia i obowiązki sądów krajowych, przed którymi powołano się na wspomniane orzeczenie arbitrażowe – Skuteczna kontrola zgodności takiego orzeczenia arbitrażowego z zasadami i przepisami porządku publicznego Unii

- Państwa członkowskie – Obowiązki – Ustanowienie środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej – Prawo do skutecznego środka prawnego – Kontrola sądowa orzeczeń arbitrażowych dotyczących kwestii związanych z prawem Unii – Potrzeba kontroli dokonywanej przez sąd odpowiadający wymogom wynikającym z art. 267 TFUE i odpowiedniej do zapewnienia poszanowania zasad i przepisów stanowiących część porządku publicznego Unii
(art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE; art. 45, 56, 63, 101, 102 i 267 TFUE; Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 47)*

(zob. pkt 69–89)

- Państwa członkowskie – Obowiązki – Ustanowienie środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej – Prawo do skutecznego środka prawnego – Orzeczenie Sportowego Sądu Arbitrażowego wydane w ramach sporu związanego z uprawianiem sportu jako działalnością gospodarczą – Kontrola sądowa takiego orzeczenia arbitrażowego – Zakres – Przepis krajowy nadający takiemu orzeczeniu arbitrażowemu na*

terytorium państwa członkowskiego powagę rzeczy osądzonej między stronami sporu i moc dowodową związaną z taką powagą względem osób trzecich – Brak uprzedniej kontroli przez sąd tego państwa członkowskiego uprawniony do wystąpienia do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym na temat zgodności omawianego orzeczenia z zasadami i przepisami stanowiącymi część porządku publicznego Unii – Niedopuszczalność
(art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE; art. 267 TFUE; Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 47)

(zob. pkt 90–96, 98–125, sentencja)

Streszczenie

Trybunał, do którego belgijski Cour de cassation (sąd kasacyjny) zwrócił się z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, w składzie wielkiej izby wypowiedział się w przedmiocie kontroli sądowej w świetle prawa Unii Europejskiej, której powinny być podlegały przed sądami państw członkowskich orzeczenia wydane w ramach mechanizmów arbitrażu ustanowionych przez międzynarodowe stowarzyszenia sportowe. Dokładniej rzecz ujmując, wyjaśnił on relację między systemem rozstrzygania sporów przed Sportowym Sądem Arbitrażowym (CAS), ustanowionym przez Międzynarodową Federację Piłki Nożnej (FIFA), a zasadą skutecznej ochrony sądowej w kontekście przepisu krajowego nadającego orzeczeniu arbitrażowemu, utrzymanemu w mocy orzeczeniem sądu państwa trzeciego, powagę rzeczy osądzonej między stronami sporu i moc dowodową wobec osób trzecich. RFC Seraing (zwany dalej „klubem”) jest klubem piłkarskim z siedzibą w Belgii, należącym do Union royale belge des sociétés de football association ASBL (belgijskiego królewskiego związku klubów piłkarskich) (URBSFA). Klub ów zawarł dwie umowy ze spółką Doyen Sports Investment Ltd (zwaną dalej „Doyen”), z siedzibą na Malcie, która prowadzi działalność gospodarczą w zakresie udzielania pomocy finansowej klubom piłkarskim w Europie. Zgodnie z tymi umowami Doyen stał się właścicielem części praw ekonomicznych¹ przysługujących klubowi w odniesieniu do określonych czterech zawodników.

Postępowania dyscyplinarne i arbitrażowe prowadzone w Szwajcarii

W dniu 4 września 2015 r. komisja dyscyplinarna FIFA wydała decyzję, w której stwierdziła w szczególności, że zawierając przedmiotowe umowy, klub naruszył Regulamin w sprawie statusu i transferu zawodników (zwany dalej „RSTZ”)² i nałożyła na ten klub kary dyscyplinarne. Ponieważ wniesione przez ten klub odwołanie zostało oddalone, skierował on w dniu 9 marca 2016 r. do CAS skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji oddalającej, powołując się na niezgodność z prawem przepisów stanowiących podstawę tej decyzji oraz nałożonych kar dyscyplinarnych. W tym względzie klub ten twierdził między innymi, że RSTZ, w zakresie, w jakim ustanawia całkowity zakaz, wraz z zagrożeniem karami dyscyplinarnymi, praktyk zwanych „third party influence” i „third party ownership”, narusza prawo Unii, a w szczególności swobodę przepływu pracowników, swobodę świadczenia usług i swobodę przepływu kapitału, zagwarantowane odpowiednio w art. 45, 56 i 63 TFUE, a także reguły konkurencji ustanowione w art. 101 i 102 TFUE.

¹ Te prawa ekonomiczne mają na celu odzwierciedlenie wartości finansowej zawodników. Są one związane z prawami federacyjnymi, które klub uzyskuje dzięki zatrudnieniu danego zawodnika, takimi jak prawo rejestracji tego zawodnika lub prawo wystawiania go do gry. Ich wykonywanie umożliwia klubowi, który je posiada, otrzymywanie należnych kwot, na przykład w przypadku wypożyczenia lub transferu tego zawodnika, z tytułu eksploatacji lub przeniesienia jego praw do wizerunku lub też z powodu rozwiązania jego umowy.

² Regulamin ten, który FIFA przyjęła w dniu 22 marca 2014 r. i który wszedł w życie w dniu 1 sierpnia 2014 r., ustanawia w art. 18bis, zatytułowanym „Wpływ podmiotów trzecich na kluby”, i w art. 18ter, zatytułowanym „Przysługiwanie praw ekonomicznych do zawodników osobom trzecim”, zakaz praktyk zwanych third party influence i third party ownership.

W dniu 9 marca 2017 r. CAS wydał orzeczenie arbitrażowe (zwane dalej „orzeczeniem CAS”), w którym między innymi potwierdził możliwość zastosowania tych przepisów prawa Unii do sporu i wykluczył istnienie ich naruszenia.

W dniu 15 maja 2017 r. klub wniósł skargę na orzeczenie CAS do Tribunal fédéral (federalnego sądu najwyższego, Szwajcaria), którą ten oddalił wyrokiem z dnia 20 lutego 2018 r.

Postępowanie sądowe prowadzone w Belgii

W dniu 3 kwietnia 2015 r. Doyen i kierujące klubem stowarzyszenie prawa belgijskiego pozwały FIFA, Union des associations européennes de football (Unię Europejskich Związków Piłkarskich, UEFA) i URBSFA przed tribunal de commerce francophone de Bruxelles (francuskojęzyczny sąd gospodarczy w Brukseli, Belgia). W dniu 8 lipca 2015 r. klub dobrowolnie przystąpił do postępowania, wnosząc w szczególności do tego sądu o stwierdzenie niezgodności całkowitego zakazu wymienionych praktyk z art. 45, 56, 63, 101 i 102 TFUE. W dniu 17 listopada 2016 r. tribunal de commerce francophone de Bruxelles (francuskojęzyczny sąd gospodarczy w Brukseli) wydał wyrok, w którym stwierdził brak jurysdykcji do rozpoznania niektórych żądań klubu.

Apelacja od tego wyroku, wniesiona przez klub do cour d’appel de Bruxelles (sądu apelacyjnego w Brukseli, Belgia), została oddalona w dniu 12 grudnia 2019 r. Sąd ten orzekł, po pierwsze, że podniesione przez klub zarzuty, zgodnie z którymi RSTZ narusza prawo Unii, zostały już podniesione przez ten klub przed CAS w ramach sporu z FIFA i zostały oddalone w orzeczeniu CAS. Tymczasem zdaniem cour d’appel de Bruxelles (sądu apelacyjnego w Brukseli) należy uznać, na podstawie obowiązujących uregulowań belgijskich³, że orzeczenie CAS wywołuje w stosunkach między stronami te same skutki co orzeczenie sądu, w związku z czym należy uznać, że nabyło ono powagę rzeczy osądzonej z dniem jego ogłoszenia i że stało się prawomocne z chwilą oddalenia przez Tribunal fédéral (federalny sąd najwyższy) wniesionej na nie skargi. Po drugie, cour d’appel de Bruxelles (sąd apelacyjny w Brukseli) zauważył w istocie, że z chwilą nabycia przez orzeczenie sądowe lub orzeczenie arbitrażowe powagi rzeczy osądzonej w stosunkach między stronami sporu należy mu w konsekwencji przyznać - w odniesieniu do osób trzecich względem tego sporu, wobec których można się na nie powołać - moc dowodową związaną z taką powagą rzeczy osądzonej. W niniejszej sprawie zdaniem tego sądu orzeczenie CAS ma zatem moc dowodową wobec URBSFA, która nie była stroną sporu między klubem a FIFA przed CAS.

Klub wniósł do sądu odsyłającego skargę kasacyjną od wyroku cour d’appel de Bruxelles (sądu apelacyjnego w Brukseli), podnosząc w szczególności zarzut naruszenia art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, art. 267 TFUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”).

W tych okolicznościach sąd odsyłający zwraca się do Trybunału z pytaniem, czy owe przepisy prawa Unii stoją na przeszkodzie temu, aby na terytorium państwa członkowskiego orzeczeniu arbitrażowemu nadano, po pierwsze, powagę rzeczy osądzonej w stosunkach między stronami sporu, w przypadku gdy zgodność tego orzeczenia z prawem Unii nie została uprzednio zbadana przez sąd krajowy uprawniony do zwrócenia się do Trybunału w trybie prejudycjalnym, a po drugie, nadano mu – ze względu na tę powagę rzeczy osądzonej – moc dowodową w stosunkach między stronami sporu a osobami trzecimi.

³ Artykuły 24 i 28 oraz art. 1713 ust. 9 belgijskiego kodeksu sądowego, zmienionego ustawą w sprawie niektórych przepisów w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2018 r. (Moniteur belge z dnia 31 grudnia 2018 r., s. 106560).

Ocena Trybunału

W przedmiocie skutecznej ochrony sądowej podmiotów prawa w Unii, w tym w przypadku korzystania z arbitrażu

Na wstępie Trybunał przypomniał, po pierwsze, że obowiązek ustanowiony w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oznacza, że wszystkie organy należące do systemu sądowego państw członkowskich, które mogą być powołane do dokonywania wykładni lub stosowania tego prawa jako „sądy” w rozumieniu prawa Unii, spełniają wymogi wynikające ze skutecznej ochrony sądowej. Po drugie, prawo do skutecznego środka prawnego zagwarantowane w art. 47 Karty wymaga w szczególności, by sądy te mogły dokonać skutecznej kontroli sądowej aktów, środków lub zachowań, co do których w ramach danego sporu podniesiono, że naruszyły prawa lub wolności przyznane podmiotowi prawa przez prawo Unii. Jednakże żaden z tych dwóch przepisów nie oznacza, że jednostkom przysługuje bezpośredni środek zaskarżenia, którego głównym celem jest podważenie danego przepisu, o ile w danym krajowym systemie sądowym istnieje jeden lub więcej środków zaskarżenia pozwalających im uzyskać w trybie incydentalnym skuteczną kontrolę sądową tego przepisu i zapewnić w ten sposób poszanowanie praw i wolności gwarantowanych im przez prawo Unii.

Niemniej jednak porządek prawny ustanowiony w traktatach co do zasady nie stoi na przeszkodzie temu, aby jednostki podlegające temu porządkowi prawnemu z tytułu wykonywania działalności gospodarczej na terytorium Unii poddały spory, które mogą między nimi powstać w ramach tego wykonywania, mechanizmowi arbitrażu. Podobnie, jednostki mają możliwość zawarcia umowy, która w sposób jasny i precyzyjny poddaje wszystkie lub niektóre spory z nią związane organowi arbitrażowemu zamiast sądowi, który byłby właściwy do orzekania w tych sporach na podstawie przepisów mających zastosowanie w braku takiej umowy. Jednakże od chwili gdy mechanizm arbitrażu ustanowiony lub wyznaczony w takiej umowie ma być wdrażany na terytorium Unii w ramach sporów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej na tym terytorium, mechanizm ten powinien być zaprojektowany i wdrożony w sposób zapewniający, po pierwsze, jego zgodność z zasadami, które kształtują strukturę sądowniczą Unii, a po drugie, skuteczne poszanowanie porządku publicznego Unii. W tym celu orzeczenia wydane przez organ arbitrażowy powinny móc podlegać kontroli sądowej właściwej dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej⁴, przy czym kontrola ta może jednak mieć skutecznie ograniczony charakter.

W tym kontekście nie można przyjąć, że w drodze arbitrażu jednostki mogą odejść od zasad i przepisów prawa pierwotnego lub wtórnego Unii, które mają istotny charakter dla porządku prawnego ustanowionego przez traktaty lub mają fundamentalne znaczenie dla wykonywania zadań powierzonych Unii. Przeciwnie, jednostki są zobowiązane do przestrzegania tych zasad i przepisów, które stanowią część porządku publicznego Unii, o ile w danym przypadku spełnione są odpowiednie przesłanki ich stosowania. W tym zakresie poszanowanie porządku publicznego stanowi zasadnicze uzupełnienie ustrukturyzowanej sieci zasad, przepisów i wzajemnie zależnych od siebie stosunków prawnych wiążących Unię i państwa członkowskie oraz te państwa między sobą. Swobody zagwarantowane w art. 45, 56 i 63 TFUE stanowią część porządku publicznego Unii. Owe trzy przepisy, które są bezpośrednio skuteczne, stanowią fundamenty rynku wewnętrznego obejmującego obszar bez granic wewnętrznych, o którym mowa w art. 26 TFUE.

⁴ Do której zainteresowanym jednostkom przysługuje prawo na podstawie art. 47 Karty i którą państwa członkowskie mają obowiązek zapewnić w dziedzinach objętych prawem Unii, zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE.

W przedmiocie kontroli sądowej orzeczeń wydanych przez CAS w ramach sporów dotyczących uprawiania sportu jako działalności gospodarczej na terytorium Unii

Trybunał wskazał przede wszystkim, że mechanizmy arbitrażu, którym międzynarodowe stowarzyszenia sportowe, takie jak FIFA, poddają rozstrzyganie sporów, jakie mogą powstać między nimi lub między związkami krajowymi, które są ich członkami, a jednostkami podlegającymi ich kompetencji, niezależnie od tego, czy chodzi o przedsiębiorstwa czy sportowców, charakteryzują się, ze względu na statuty i prerogatywy tych stowarzyszeń sportowych, całokształtem cech, które są im właściwe.

Z tego względu w przypadku gdy spory te dotyczą uprawiania sportu jako działalności gospodarczej na terytorium Unii, możliwość uzyskania przez zainteresowane jednostki skutecznej kontroli sądowej kwestii, czy orzeczenia wydane w ramach tych sporów są zgodne z zasadami i przepisami stanowiącymi część porządku publicznego Unii, ma szczególne znaczenie. Biorąc bowiem pod uwagę statuty i prerogatywy stowarzyszeń sportowych takich jak FIFA, należy uznać, że korzystanie z takich mechanizmów arbitrażu zostało jednostronnie narzucone przez takie stowarzyszenia tym jednostkom. Nawet jeśli z formalnego punktu widzenia zastosowanie mechanizmu tego rodzaju do jednostki może wymagać zawarcia z nią umowy, to zawarcie tej umowy i włączenie do niej klauzuli przewidującej skorzystanie z arbitrażu są w rzeczywistości wcześniej wymagane przez przepisy przyjęte przez dane stowarzyszenie i mające zastosowanie do jego członków i do osób powiązanych z tymi członkami, a nawet do innych kategorii osób. Obowiązkowy charakter mechanizmów arbitrażu tego rodzaju jest ściśle związany z tym, że mają one zastosowanie do sporów między, po pierwsze, stowarzyszeniem sportowym dysponującym szczególnie szerokimi uprawnieniami w zakresie regulacji, kontroli i sankcji *sui generis*, a po drugie, ogólną i nieokreśloną grupą osób prawnych lub fizycznych podlegających wykonywaniu tych uprawnień w ramach wykonywania działalności zawodowej.

Prawdą jest, że takie narzucenie arbitrażu może być co do zasady uzasadnione, zważywszy na autonomię prawną, jaką dysponują międzynarodowe stowarzyszenia sportowe, oraz na ich zakres odpowiedzialności, przez realizację uzasadnionych celów, takich jak zapewnienie jednolitego traktowania sporów dotyczących dyscypliny sportowej objętej ich właściwością lub umożliwienie spójnej wykładni i stosowania przepisów mających zastosowanie do tej dyscypliny. Jednakże owa autonomia prawna nie może uzasadniać tego, by wykonywanie uprawnień posiadanych przez takie stowarzyszenia prowadziło do ograniczenia możliwości powoływania się przez jednostki na prawa i wolności przyznane im przez prawo Unii, które stanowią część porządku publicznego Unii. Tymczasem wymóg ten sam w sobie oznacza, że poszanowanie tych praw i wolności może być przedmiotem skutecznej kontroli sądowej, tym bardziej gdy od zainteresowanych jednostek wymaga się skorzystania z arbitrażu.

Następnie, co się tyczy wymogów, jakie powinna spełniać kontrola sądowa orzeczeń wydanych przez organ arbitrażowy⁵, Trybunał wyjaśnił w pierwszej kolejności, że we wszystkich przypadkach, w których orzeczenie zostało wydane w ramach sporu związanego z uprawianiem sportu jako działalnością gospodarczą na terytorium Unii i gdy nie przewidziano bezpośredniego środka zaskarżenia tego orzeczenia przed sądem państwa członkowskiego, zainteresowane jednostki powinny mieć możliwość uzyskania, w trybie incydentalnym, na ich wnioski lub

⁵ Aby umożliwić sądom krajowym właściwym do zagwarantowania jednostkom skutecznej ochrony sądowej, do której przysługuje im prawo na podstawie art. 47 Karty i którą państwa członkowskie mają obowiązek zapewnić w dziedzinach objętych prawem Unii, zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE.

z urzędu, od każdego sądu państwa członkowskiego, który może zbadać takie orzeczenie w jakikolwiek sposób, skutecznej kontroli sądowej w zakresie zgodności tego orzeczenia z zasadami i przepisami stanowiącymi część porządku publicznego Unii.

W drugiej kolejności sądy państw członkowskich, do których zwrócono się o przeprowadzenie takiej kontroli, powinny – w przypadku gdy takie orzeczenie zawiera, jak w niniejszej sprawie, wykładnię lub zastosowanie zasad lub przepisów, które stanowią część porządku publicznego Unii i które przyznają prawa lub wolności jednostkom – mieć możliwość kontrolowania dokonanej wykładni tych zasad lub przepisów, skutków prawnych, jakie wiążą się z tą wykładnią w odniesieniu do ich zastosowania w danym przypadku, oraz kwalifikacji prawnej, która w świetle rzeczony wykładni została nadana okolicznościom faktycznym, jak zostały one ustalone i ocenione przez organ arbitrażowy.

W trzeciej kolejności sądy te nie mogą w danym wypadku ograniczyć się do stwierdzenia, że takie orzeczenie jest w całości lub w części niezgodne z zasadami lub przepisami stanowiącymi część porządku publicznego Unii. Przeciwnie, powinny one również mieć możliwość wyciągnięcia, w ramach swoich kompetencji i zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi, wszelkich konsekwencji prawnych, jakie powstają w przypadku stwierdzenia takiej niezgodności. W przeciwnym razie przeprowadzona kontrola sądowa nie byłaby bowiem skuteczna, ponieważ ta niezgodność mogłaby dalej się utrzymywać.

Wreszcie każdy sąd krajowy rozpatrujący spór, który podlega prawu Unii, powinien być uprawniony do zarządzenia środków tymczasowych zapewniających pełną skuteczność przyszłego orzeczenia co do istoty, również w przypadku gdy sąd ten kieruje do Trybunału wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym i zawiesza postępowanie do czasu udzielenia na nie odpowiedzi. Ponadto sąd taki powinien odstąpić od stosowania przepisów prawa krajowego, które stoją na przeszkodzie temu uprawnieniu. W konsekwencji, po pierwsze, zainteresowane jednostki powinny mieć możliwość zwrócenia się do każdego sądu krajowego, przed którym prawidłowo wytoczono postępowanie o ustalenie, czy orzeczenie arbitrażowe jest zgodne z zasadami i przepisami stanowiącymi część porządku publicznego Unii, o zastosowanie wobec nich środków tymczasowych do czasu wydania orzeczenia co do istoty sprawy. Po drugie, każdy sąd krajowy właściwy do orzekania w tej kwestii powinien odstąpić od stosowania wszelkich przepisów pochodzących od państwa członkowskiego, a tym bardziej od stowarzyszenia sportowego, które to przepisy zakazują zainteresowanym jednostkom ubiegania się o zastosowanie takich środków tymczasowych lub w inny sposób stoją na przeszkodzie temu, by sąd ten mógł zastosować takie środki. Wynika z tego wreszcie, że w przypadku gdy przepisy krajowe mające zastosowanie w danym sporze stanowią ewentualnie przeszkodę dla pełnej skuteczności art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, właściwy sąd krajowy powinien, w braku możliwości dokonania wykładni zgodnej tych przepisów krajowych, wyłączyć je z własnej inicjatywy. Obowiązek ten powstaje w szczególności w przypadku, gdy mające zastosowanie przepisy krajowe uniemożliwiają właściwemu sądowi krajowemu przeprowadzenie, w trybie incydentalnym, skutecznej kontroli zgodności orzeczenia arbitrażowego wydanego przez CAS w ramach sporu dotyczącego uprawiania sportu jako działalności gospodarczej na terytorium Unii z zasadami i przepisami stanowiącymi część porządku publicznego Unii. W związku z tym wspomniany obowiązek znajduje zastosowanie w szczególności w obliczu przepisów i norm krajowych nadających takiemu orzeczeniu arbitrażowemu, po pierwsze, powagę rzeczy osądzonej w stosunkach między stronami, a po drugie, moc dowodową w stosunkach między tymi stronami a osobami trzecimi, przy czym to orzeczenie arbitrażowe nie było wcześniej przedmiotem kontroli, która pozwoliłaby sądowi danego państwa członkowskiego, uprawnionemu do wystąpienia do Trybunału w trybie prejudycjalnym, na skuteczne zbadanie, czy jest ono zgodne

z zasadami i przepisami stanowiącymi część porządku publicznego Unii. W tym względzie samo nadanie takiej powagi rzeczy osądzonej, a w konsekwencji takiej mocy dowodowej, wspomnianemu orzeczeniu arbitrażowemu następuje w takim kontekście z naruszeniem wymogu skutecznej ochrony sądowej, o którym mowa w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i w art. 47 Karty.